

Arrest

nr. 114 011 van 20 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. TORFS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 januari 2013 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 juli 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 18 juli 2013 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...) Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje 1. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter VWo is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschriefte blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje 1. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam 1. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het

Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere

voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.(...).”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd werpt verzoekster op, "Schending van de motiveringsplicht voortvloeiende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM".

Verzoekster betoogt als volgt:

"De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9ter, §3,4° van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer motiveert zijn advies als volgt:

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 05.11.2012 en de bijlagen dd. 28/2/2012, 30/11/2012 en 20/9/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan posttraumatische stresssymptomen en een majeure depressieve episode.

Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn natuurlijk verloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin.

Deze psychiatrisch-psychologische problematiek houdt dan ook geen onmiddellijk gevaar in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

De ambtenaar-geneesheer beschouwt enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Te beperkende interpretatie rechtspraak EHRM - schending formele motiveringsplicht

Anders dan verweerster voorhoudt wordt de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend geïnterpreteerd door de arts-geneesheer doordat hij enkel heeft onderzocht of de gestelde aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst.

Zie R.v.St. nr. 113.245, 4 december 2002

Het komt toe aan de overheid die werd geadieerd met een verzoek tot verblijf om medische redenen, de omstandigheden terzake in te schatten en over te gaan tot het nodige onderzoek om zich met juiste kennis van zaken over het geval uit te spreken.

Het onderzoek naar de mogelijkheid voor een buitenlander om zich te laten verzorgen in een bepaald land, brengt niet alleen met zich mee na te gaan of de nodige ziekenhuisstructuur bestaat maar ook of de buitenlander er toegang toe heeft. De Belgische staat kon zich niet zonder miskenning van zijn verplichting tot formele motivering beperken tot de bewering dat de zorgen toegankelijk zijn omdat ze door de sociale zekerheid van Kameroen worden ten laste genomen, daar waar volgens een verslag van de ambassade blijkt dat de kas voor sociale zekerheid niet tussenkomt in de medische uitgaven.

Terzake zou de onderbreking van de behandeling voor de aandoeningen waaraan de verzoekster lijdt, een ernstig en zelfs onherstelbaar nadeel uitmaken, aangezien het risico rechtstreeks op het leven van de verzoekster betrekking heeft.

Volgens de bewoordingen van art. 9ter Verblifswet vormt ook het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf een "risico voor leven en fysieke integriteit".

De formele motiveringsplicht en artikel 9ter Vw. werd geschonden.

onmogelijkheid toegang medische verzorging in land herkomst - schending artikel 3 EVRM

Uit de attesten die door verzoekster worden voorgelegd blijkt dat zij lijdt aan posttraumatische stresssymptomen en dat hiervoor psychiatrische ambulante behandeling vereist is. Een verdere opvolging (waarvan de duurtijd voorlopig niet is in te schatten) is noodzakelijk (cf. punt C medisch verslag).

Verzoekster verloor haar 3jarig dochttertje ten gevolge van een aanslag. Zij diende haar land te ontvluchten en lijdt aan posttraumatische stress en depressies, net omwille van de gebeurtenissen in haar thuisland.

Verzoekster kan dan ook in haar land van herkomst niet terecht voor een adequate behandeling, zoals duidelijk werd gesteld in haar aanvraag tot medische regularisatie.

Volgens de bewoordingen van art. 9ter Verblifswet vormt ook het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf een "risico voor leven en fysieke integriteit".

Het advies van de arts-adviseur gaat uit van een foute interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en van een te beperkte lezing van artikel 9ter Vw..(zoals supra aangehaald).

Het weze opportuun dat verzoekster door de arts-geneesheer wordt onderzocht.

Zie hiervoor tevens Raad Vreemdelingenbetwistingen (3e k.) nr. 74.073, 27 januari 2012. Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoeker voldoende ernstig is om een onderzoek door de raadsgeneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken te rechtvaardigen. De geneesheer-ambtenaar heeft zijn verslag opgesteld zonder verzoeker te hebben onderzocht en zonder hem zelfs te hebben uitgenodigd om hem bijkomende inlichtingen te verstrekken met betrekking tot de ontwikkeling van zijn pathologie.

Het trauma is gelinkt is aan de omgeving van betrokkene (oorlogstrauma's) zodat 'een reis naar het land van herkomst' onmogelijk is.

Er dient evenwel rekening te worden gehouden met de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst met betrekking tot de individuele situatie van verzoekster.

Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens {Pari St. Doc 51-2478/001, p. 35}.

Verder is de motivering van verweerster niet afdoende en is zij niet conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 die voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Er werd in casu niet nagegaan of de ziekte van verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patient of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patient derhalve "met vastheid (kan) gesteld worden" dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Ook voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de huidige directe levensbedreiging geen absolute voorwaarde opdat een schending van art. 3 EVRM wordt vastgesteld. Het Hof stelt immers dat ook ernstige aandoeningen die geen directe levensbedreiging vormen, een schending kunnen uitmaken als er geen behandeling in het herkomstland voorhanden is.

De motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012". Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

2.4. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 4 juli 2013 en stelt vast dat "de ziekte" kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 4 juli 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoekster. Het advies luidt als volgt:

"(...) Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 05.11.2012 en de bijlagen dd. 28/2/2012, 30/11/2012 en 20/9/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan posttraumatische stresssymptomen en een majeure depressieve episode.

Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn natuurlijk verloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin.

Deze psychiatrisch-psychologische problematiek houdt dan ook geen onmiddellijk gevaar in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”.

2.6. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar syntheseseminarie kan in het voormeld advies niet gelezen worden noch afgeleid worden dat “[d]e ambtenaar-geneesheer [...] enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is [beschouwt] als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”.

2.7. Verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat de kernvaststelling van het advies van de arts-adviseur van 4 juli 2013 waarop de bestreden beslissing steunt is: “Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn natuurlijk verloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin”. Het is om die reden dat geoordeeld wordt: “Deze psychiatrisch-psychologische problematiek houdt dan ook geen onmiddellijk gevaar in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.”

2.8. Anders dan verzoekster voorhoudt in haar syntheseseminarie, heeft de arts-adviseur in zijn advies dus niet “enkel onderzocht of de gestelde aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst.”

2.9. Waar verzoekster vervolgens herinnert aan de elementen die haar zaak kenmerken en vervolgens poneert dat “[h]et advies van de arts-adviseur [...] uit[gaat] van een foute interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en van een te beperkte lezing van artikel 9ter Vw” herhaalt de Raad dat dit betoog geen steun vindt in het betrokken advies.

2.10. Verzoekster acht het opportuun dat ze door de arts-geneesheer wordt onderzocht, doch dit is geen verplichting. Artikel 9ter, §1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet stelt immers: “[...] De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.” Verzoekster laat bovendien na te verduidelijken waarom een dergelijk medisch onderzoek zich opdringt daar waar de arts-adviseur verzoeksters aandoening niet betwist en van oordeel is: “Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn natuurlijk verloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin”.

2.11. Verzoekster poneert dat “[h]et trauma is gelinkt [...] aan de omgeving van betrokkene (oorlogstrauma's) zodat 'een reis naar het land van herkomst' onmogelijk is” doch zij laat na te duiden waarop dit betoog steunt, zodat het niet meer is dan een bloot betoog dat de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

2.12. Door niet in te gaan op de concrete vaststellingen gedaan door de arts-adviseur waarop de bestreden beslissing steunt en door te verwijzen naar artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en voor te houden dat er ten onrechte niet werd nagegaan of haar ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, toont verzoekster geen schending aan van de in het middel aangehaalde bepalingen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA